

РЕШЕНИЕ

№ 25587

гр. София, 24.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 78 състав, в публично заседание на 11.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пенка Велинова

при участието на секретаря Александра Вълкова, като разгледа дело номер **12769** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 172, ал. 2 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) във вр. с чл. 145 - чл. 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на И. В. Г., ЕГН [ЕГН] от [населено място] чрез адв. А. Д. против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GRAM-1482459 от 19.11.2025г, издадена от мл. автоконтрольор към отдел Пътна полиция при СДВР, с която на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка по чл.171, т.2а, б. „б“ от ЗДвП, с която е наложена ПАМ-прекратяване регистрацията на ППС за срок от 6 месеца.

С жалбата не се оспорва, че като водач на МПС И. Г. е отказал да бъде тестван за алкохол, а се развиват твърдения, че това той е направил, за да избегне неоправдано засягане на негови права, тъй като тестовете, които МВР използва дават фалшиво-положителни резултати, а той е бил употребил лекарства, които ще реагират като амфетамин. Последното би дало формално основание срещу него да бъде образувано досъдебно производство. От друга страна времето, което се дава, за да достигне лицето до място, определено за даване на кръвен тест е недостатъчно, а резултатите от същия се бавят с месеци. Последно, счита, че по своето естество така наложената мярка е своеобразно наказание лишаване от право да управлява МПС, което може да бъде наложено само по реда на ЗАНН. По същество от съда се иска да отмени обжалваната заповед.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, не се явява и не се представлява. Представил е писмено становище, с което възразява, че съдът не е допуснал исканията му за събиране на доказателства и за отправяне на питане до Конституционния съд.

Ответникът – МЛАДШИ АВТОКОНТРОЛЪОР КЪМ ОТДЕЛ ПЪТНА ПОЛИЦИЯ КЪМ СДВР -

редовно призован, не се явява и не се представлява. Представил е чрез процесуален представител писмени бележки, в които изразява становище за неоснователност на жалбата.

СГП не е встъпила в процеса.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

На 19.11.2025г. жалбоподателят И. В. Г. управлявал в [населено място] по [улица], с посока на движение от [улица]към [улица]личния си лек автомобил - С. с рег. [рег.номер на МПС] . При метростанция „Х. К.“ водачът бил спрян за проверка, при която отказал да бъде тестван с техническо средство DrugTest 5000 с фабричен номер ARKD -0049, поради което му бил издаден талон за медицинско изследване номер 301506 за ВМА. За горното срещу водача бил съставен АУАН № GA № 4858265 за извършено нарушение по чл. 174, ал. 3, пр. 2 от ЗДвП.

Въз основа на съставения акт е издадена обжалваната заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GRAM-1482459г., в която изрично е посочено, че същата се издава във връзка със съставения АУАН и при идентична фактическа обстановка. С цитираната заповед на И. В. Г. е наложена мярка по чл. 171, т. 2а, б. Б от ЗДвП – прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца и са отнети два броя рег. табели С. и СРМПС-014927295. Заповедта е връчена на 19.11.2025г.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в предвидения в чл. 149, ал. 1 от АПК срок, видно от входящия номер на подадената пред Административен съд - София град жалба, от надлежна страна - адресат на обжалвания административен акт, имаща право и интерес от обжалване, поради което се явява процесуално допустима.

По същество жалбата е неоснователна по следните съображения.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, б. а), т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. По делото на л. 26 е приложена Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи за определяне на служби за контрол по ЗДвП – структури на МВР. На основание чл. 165 от закона и чл. 33, т. 9 ЗМВР, вр. с т. 1.3 от заповедта областните дирекции на МВР и СДВР, в рамките на обслужваната територия, са определени да осъществяват контрол по ЗДвП. На основание законовата делегация на чл. 172, ал. 1 ЗДвП, директорът на СДВР, със Заповед № 513з-12086/14.10.2025 г. е определил длъжностните лица, оправомощени да издават заповеди за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, 5, буква а) и т. 6 ЗДвП, сред които полицейски органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 ЗМВР в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, отдел „Охранителна полиция“ при СДВР, секторите „Охранителна полиция“ в районните полицейски управления при СДВР и отдел „Специализирани полицейски сили“ при СДВР.

В това качество е издадена и оспорената заповед от младши автоконтрольор Е. В. С., видно от приложената Заповед рег. № 513з-12413/15.11.2024 г. (л. 18) и удостоверение от отдел човешки ресурси към СДВР /л.36/. Следователно оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган. Спазено е изискването за форма.

В проверявания акт са изложени фактическите и правни основания за упражняване на компетентността. Не се констатира и нарушения на административнопроизводствените правила, които да са от такова естество и интензитет, че да рефлектират върху валидността и обосноваването на акта, включително такива, които да са ограничили правото на защита жалбоподателя.

По приложението на материалния закон:

Съгласно нормата на чл. 171, т. 2а, б. „б“ от ЗДвП (в приложимата редакция) принудителната административна мярка прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство се прилага по отношение на собственик който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда и/или е употребил наркотични вещества или техни аналози, както и при отказ да му бъде извършена проверка с техническо средство и/или с тест за установяване концентрацията на алкохол и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози, или не изпълни предписанието за изследване с доказателствен анализатор или за медицинско изследване и вземане на биологични проби за извършване на химическо и/или химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта му и/или за употреба на наркотични вещества или техни аналози - за срок от 6 месеца до една година.

Надлежащият начин и ред за установяване на употребата на наркотични вещества или техни аналози у водачите на МПС е нормативно разписан в НАРЕДБА № 1 от 19.07.2017 г. за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози действаща и към момента на установяване на процесното деяние. Съгласно чл.1, ал.3 от същата Концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози се установява чрез използване съответно на технически средства, тестове, медицински, химически или химико-токсикологични изследвания. При извършване на проверка на място от контролните органи употребата на наркотични вещества или техни аналози се установява с тест (ал.3 от Наредбата), а при отказ от извършване на тест или физическо състояние на лицето, което не позволява провеждането му с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване (чл.3а, т.1 от Наредбата).

Следователно е налице една нормативно регламентирана възможност на лицето да откаже да бъде тествано с тест, като в този случай е разписано как следва да бъде сторено това. Отказът лицето да бъде изследвано е въздигнат в административно нарушение с разпоредбата на чл. 174, ал.3 от ЗДвП, който има за цел ангажирането на административнонаказателната отговорност на лице, което отказва да бъде тествано за установяване наличието наркотични вещества и техните аналози (или на алкохол) в организма му. Според трайното разбиране на настоящия състав, нарушението е изпълнено тогава и лицето се санкционира за това, че липсва резултат от изследване за наркотични вещества (респективно алкохол), а не за изборът му на метод на изследване. За да е изпълнен съставът на нарушението лицето следва да е отказало да бъде тествано и след това да не е изпълнило предписанието по съставения му от органите талон за изследване.

Принудителните административни мерки се налагат за предотвратяване и преустановяване на административните нарушения. С оглед на каузалната връзка между нарушението и мярката, за да са налице основанията за налагане на горепосочената мярка, следва да е изпълнен и фактическия състав на нарушението, т.е. да е налице пълен отказ от изследване, по който и да е от предвидените в закона начин

В настоящето производство не се спори, а и от доказателствата се установява, че лицето е отказало да бъде тествано по време на извършена проверка, както и че не е изпълнило даденото му предписание за вземане на кръвна проба за лабораторно изследване, с оглед на което следва да се приеме, че заповедта е издадена при наличие на посочените по-горе материалноправни предпоставки, предвидени в чл. 171, т.2а, б. „б“ от ЗДвП. Той изцяло е осуетил проверката.

Несъстоятелни се явяват възраженията на жалбоподателя, че същият правомерно се е предпазил от настъпването на вреди, като отказал тестване поради възможни неудачи заради начина, по който е уреден към настоящия момент процесът на изследване. Твърдението, че при извършена проба след употреба на лекарства, тестът ще даде положителна проба за амфетамин е

спекулативно и в рамките на хипотезите. На съда е служебно известно, а има и достатъчно достъпна публична информация, че в действителност има случаи на фалшиво-положителни тестове, но това не са всички извършени тестове, а показанията от същите могат да бъдат оборени с всички допустими от закона средства, най-сигурния от които е даване на кръвна проба по съответния ред. Следва да бъде отбелязано, че жалбоподателят не представя никакви доказателства за прием на медикаменти, които да съдържат рискови съставки.

На следващо място хипотетичната възможност от такъв негативен резултат не го освобождава от задължението му да спазва законите и търпи съответните ограничения. Принудителните административни мерки от вида на процесната се налагат за осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения по този закон. Именно охраната на обществения интерес в случая обуславя необходимостта от налагането на процесната ПАМ и ограничаването правата на жалбоподателя като водач на МПС в допустимите от закона граници. Защита от евентуално неправомерно засягане на негови права е гарантирана от възможността да търси обезвреда за тях по съответния исков ред.

На следващо място законодателят е дал алтернативна възможност за изследване, от която жалбоподателят отново се е отклонил. Във връзка с наведено възражение в тази насока съдът обръща внимание, че действително ЗДВП не определя времето за изпълнение на талона за кръвно изследване, но това прави цитираната вече наредба, поради което даденото с талона време за явяване от 45 минути е законосъобразно определено. Без значение за законосъобразността на заповедта са и изтъкнатите от жалбоподателя причини, като липсата на парични средства в себе си и необходимост от това да изчака друго лице. Съображения за непреодолими пречки от подобно естество биха могли да бъдат взети предвид, ако лицето се бе явило за изследване със съответното закъснение, а в настоящия случай то самоволно се е отклонило от това си задължение.

В хода на производството, с нарочна молба процесуалният представител на жалбоподателя поиска допускането на техническа експертиза, което съдът не уважи. В тази връзка следва да бъде отбелязано, че съгласно разпоредбата на чл. 49, ал.1 от АПК експертиза се възлага, когато за изясняване на някои възникнали въпроси са необходими специални знания в областта на науката, изкуството, занаятите и други, каквито органът няма. Първо, настоящият съдебен състав намира, че с оглед предмета на делото за неговото правилно решаване не се налагат експертни знания извън областта на правната наука, с каквито той разполага и второ – така формулираните въпроси са твърде абстрактни и хипотетични, поради което не биха допринесли за изясняване на факти по делото.

Неоснователни са и възраженията за неизясненост на делото, поради недопускане от съда на искането за събиране на доказателства от медии и СДВР за брой тестове, дали фалшиво положителни резултати при изследване на лицата. Информация от медии не може да е доказателство, а що се отнася от СДВР – тя ще покаже, че има такива случаи, каквито са разглеждани и от настоящия състав, но наличието им не може да е основание за отказ от подлагане на изследване. В тази връзка, предвид съмненията си към тези тестове жалбоподателят е можел да даде кръв за изследване, което е избрал да не направи.

Не се налага и питане до Конституционния съд по настоящото дело. Настоящият състав не намира основания да прави питане за съответствие на закон с конституцията във връзка с конкретния казус.

Оспорената заповед е издадена и в съответствие с целта на закона. Въведената от законодателя възможност да се налага ПАМ, като процесната цели да мотивира водачите да бъдат тествани, вместо да отказват тест без последици. В случая жалбоподателят е отказал да бъде изпробван с

тест за употреба на наркотични вещества и/или техни аналози и не е дал кръвна проба съгласно указанията на контролния орган, поради което налагането на ПАМ е в съответствие с целта на закона. Засягането с оспорената заповед на правата на оспорващия е счетено от законодателя като съразмерно и съответно на преследваната легитимна цел - осигуряване безопасността на движението по пътищата.

По изложените съображения настоящият съдебен състав намира, че е налице валиден и законосъобразен административен акт, издаден от компетентен орган, в предвидената от закона форма и при наличието на материалноправните предпоставки за прилагане на процесната принудителна административна мярка.

Съвкупната преценка на изложените фактически и правни доводи обуславя краен извод за неоснователност на оспорването, поради което същото следва да се отхвърли.

При този изход на спора следва да се уважи направеното от ответника искане да му се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 102,26 евро, определено по реда на чл. чл. 78, ал. 8 от ГПК, вр. чл. 37 от Закона за правната помощ, вр. чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК, Административен съд-София - град, Трето отделение, 78 - ми състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на И. В. Г., ЕГН [ЕГН], против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GRAM-1482459 от 19.11.2025г, издадена от мл. автоконтрольор към отдел Пътна полиция при СДВР, с която на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка по чл.171, т.2а, б. „б“ от ЗДвП.

ОСЪЖДА И. В. Г., ЕГН [ЕГН], да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи, разноски в размер на 102,26 евро за юрисконсултско възнаграждение.

На основание чл. 172, ал. 5 от Закона за движение по пътищата решението е окончателно.

СЪДИЯ: